

Nr 268.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till vapenkungörelse m. m.; given Stockholms slott den 2 juni 1933.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag, dels inhämta riksdagens yttrande över härvid fogade förslag till vapenkungörelse dels ock föreslå riksdagen att bifalla det förslag i övrigt, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

Gustav Möller.

Förslag
till
vapenkungörelse.

Häri genom förordnas som följer:

Om skjutvapen och ammunition.

1 §.

Med skjutvapen förstås i denna kungörelse vapen, med vilket kulor, hagel eller andra projektiler kunna utskjutas medelst krutladdning eller annat drivmedel, vare sig projektilerna äro massiva, fyllda med sprängladdning, tårgas, giftgas eller annat ämne med likartad verkan eller ofyllda.

Lika med skjutvapen anses lösa pipor, eldrör och slutstycken till sådana vapen.

Vad i denna kungörelse stadgas angående skjutvapen äger även tillämpning å apparater eller andra anordningar, vilka beträffande verkan och ändamål äro jämförliga med skjutvapen, såsom lufttorpeder, apparater för gasblåsning och eldsprutor.

Bestämmelserna i denna kungörelse gälla ej handvapen avsedda för framladdning, skjutapparater för slakt, signaländamål eller linkastning, startpistoler eller sådana luft- eller fjäderbössor eller luft- eller fjäderpistoler som äro avsedda för sportändamål.

2 §.

Med ammunition förstås i denna kungörelse

1. för skjutvapen varå kungörelsen äger tillämpning avsedda patroner samt kulor och andra projektiler, vare sig projektilerna äro massiva, fyllda med sprängladdning, tårgas, giftgas eller annat ämne med likartad verkan eller ofyllda;

2. handgranater, bomber, minor och andra dylika effekter, fyllda eller avsedda att fyllas med sprängladdning, tårgas, giftgas eller annat ämne med likartad verkan; samt

3. patron- och laddningshylsor, röksvagt krut samt för ammunition som under 1. eller 2. sägs avsedda tårgaser, giftgaser, andra ämnen med likartad verkan, tändhattar och brandrör.

Bestämmelserna i denna kungörelse gälla ej patroner för signaländamål, linkastning eller startpistoler, ej heller för nautiskt bruk erforderliga ammunitionseffekter såsom lodbomber och ammunition för lodapparater.

Utöver vad i denna kungörelse är föreskrivet skall beträffande sådan ammunition som är att hänföra till explosiv vara eller innehåller giftämne gälla vad därom är särskilt stadgat.

Om deklaration och innehav av skjutvapen.**3 §.**

Envar som den 1 augusti 1933 såsom ägare eller eljest innehar skjutvapen vare skyldig att senast den 30 september 1933 deklarerera vapnet hos länsstyrelsen i det län, där han har sitt hemvist. I deklarationen skola uppgivas hans fullständiga namn, födelsedag, yrke och hemvist samt vapnets beteckning och kaliber.

Deklarationen ingives i Stockholm till överståthållarämbetet för polisärenden, i stad med poliskammare till denna, i annan stad där magistrat finnes till magistraten och i stad utan magistrat till stadsstyrelsen eller, om sådan ej finnes, till kommunalborgmästaren. Å landet ingives deklarationen till landsfiskalen, dock må den som tillhör lappbefolkningen i stället ingiva deklarationen till lappfogden.

Myndighet som mottagit deklarationen skall, där fråga ej är om Stockholm, insända densamma till länsstyrelsen.

Vill den som deklarerar skjutvapen innehava vapnet efter den 30 september 1933, skall han söka tillstånd därtill i samband med deklarationen.

4 §.

Vill någon genom köp, byte, gåva eller annorledes förvärva skjutvapen; eller vill någon som genom arv eller testamente eller på grund av giftorätt förvärvar skjutvapen innehava vapnet; eller

vill någon såsom lån eller eljest innehava annan tillhörigt skjutvapen, vare skyldig att hos länsstyrelsen i det län där han har sitt hemvist söka tillstånd att innehava vapnet.

Skjutvapen må ej överlåtas eller upplåtas till annan än den som erhållit tillstånd att innehava vapnet.

Utan hinder av vad nu sagts må skjutvapen tillfälligt upplåtas till användande för samma ändamål som det för vilket tillstånd till innehav meddelats.

Angående skyldighet för den som idkar handel med skjutvapen att söka tillstånd till förvärv av sådana vapen stadgas i 16 §.

5 §.

Ansökan om tillstånd att innehava skjutvapen skall innehålla upplysning om det ändamål för vilket sökanden ämnar använda vapnet samt angående de omständigheter han vill åberopa till utredning om behovet för honom att innehava vapnet. Därjämte skall ansökningen innehålla sådana uppgifter som avses i 7 § 2. och 3.

Ansökningen ingives till myndighet som i 3 § andra stycket sägs. Myndigheten skall, där fråga ej är om Stockholm, insända ansökningen jämte eget yttrande till länsstyrelsen.

6 §.

Tillstånd att innehava skjutvapen må meddelas allenast enskild person, som för visst ändamål finnes vara i behov av vapnet samt skäligen kan antagas ej komma att missbruka detsamma.

Avser ansökan pistol eller annat dylikt fickvapen, må tillstånd ej meddelas, med mindre synnerliga skäl därtill äro.

Är sökanden omyndig, erfordras samtycke till innehavet av den som enligt lag har att sörja för hans person.

7 §.

Över meddelat tillstånd att innehava skjutvapen skall bevis utfärdas. Beviset skall innehålla

1. löpande nummer å beviset och dagen för dess utfärdande;
2. sökandens fullständiga namn, födelsedag, yrke och hemvist samt överlåtarens eller upplåtarens fullständiga namn, yrke och hemvist;
3. vapnets beteckning och kaliber; samt
4. uppgift om det ändamål för vilket sökanden erhållit tillstånd att innehava vapnet.

Tillståndsbevis skall, där fråga är om köp eller därmed efter vad i 4 § sägs likställt fång eller om lån eller annan upplåtelse, utfärdas i två exemplar, det ena försett med påskrift att det utgör duplett. Skjutvapen må ej av överlåtare eller upplåtare utlämnas, med mindre dupletten senast vid utlämnandet tillställes honom.

8 §.

Tillstånd att innehava skjutvapen må av länsstyrelse återkallas, om skäl därtill äro. Är fråga om skjutvapen, till vars innehav länsstyrelsen ej meddelat tillstånd, skall uppgift om återkallelsen lämnas till den länsstyrelse som meddelat tillståndet.

9 §.

Vill ej den som deklarerar skjutvapen fortfarande innehava vapnet; eller avslås ansökan om tillstånd att innehava skjutvapen som deklarerar; eller avslås ansökan om tillstånd att innehava skjutvapen som förvärvas genom arv eller testamente eller på grund av giftorätt; eller återkallas meddelat tillstånd att innehava skjutvapen, skall vapnet avlämnas till myndighet som i 3 § andra stycket sägs eller till den som myndigheten bestämmer.

Vapnet skall förvaras för ägarens räkning i enlighet med vad därom varder särskilt stadgat.

Vad i denna paragraf sägs skall ej gälla, där vapen tillhör annan än innehavaren och ägaren själv vill innehava vapnet samt är därtill berättigad. I sådant fall skall vapnet överlämnas till honom.

10 §.

Har någon erhållit tillstånd att innehava skjutvapen, skall han, då han bär vapnet, medföra tillståndsbeviset för att på tillsägelse av polisman uppvisas. Företes ej beviset, må vapnet av polismannen omhändertagas.

Kan innehav av skjutvapen antagas vålla fara för missbruk, äger polismyndighet förordna om vapnets omhändertagande.

Har vapen omhändertagits, skall anmälan härom ingivas till länsstyrelsen i det län där omhändertagandet skett; och har länsstyrelsen att taga under omprövning, huruvida återkallelse av tillståndet bör ske. Beslutas ej återkallelse, skall vapnet återlämnas.

Om förvärv av ammunition.

11 §.

Vill någon genom köp, byte, gåva eller annorledes förvärva ammunition, vare skyldig att hos länsstyrelsen i det län där han har sitt hemvist söka tillstånd till förvärvet.

Tillstånd må beviljas allenast den som äger innehava sådant skjutvapen för vilket ammunitionen är avsedd.

Ammunition må ej överlåtas till annan än den som erhållit tillstånd att förvärva ammunitionen.

Vad i denna paragraf sägs äger ej tillämpning, där någon som är berättigad att innehava slätborrat jaktgevär önskar förvärva hagelpatroner till geväret eller hylsor eller tändhattar för sådana patroner.

Angående skyldighet för den som idkar handel med ammunition att söka tillstånd till förvärv av dylik vara stadgas i 16 §.

12 §.

Ansökan om tillstånd att förvärva ammunition skall innehålla sådana uppgifter som avses i 14 § 2. och 3. samt uppgift om löpande nummer å beviset över sökanden meddelat tillstånd att innehava eller till riket införa det skjutvapen för vilket ammunitionen är avsedd och om den myndighet som meddelat tillståndet.

Ansökningen ingives till myndighet som i 3 § andra stycket sägs. Myndigheten skall, där fråga ej är om Stockholm, insända ansökningen jämte eget yttrande till länsstyrelsen.

13 §.

Vad i 6 § första och tredje styckena är stadgat skall äga motsvarande tillämpning beträffande ansökan om tillstånd att förvärva ammunition.

Tillstånd må meddelas allenast för viss tid, högst sex månader.

14 §.

Över meddelat tillstånd att förvärva ammunition skall bevis utfärdas. Beviset skall innehålla

1. löpande nummer å beviset och dagen för dess utfärdande;
2. sökandens fullständiga namn, födelsedag, yrke och hemvist samt överlåtarens fullständiga namn, yrke och hemvist;
3. det eller de varuslag och den myckenhet därav tillståndet avser; samt
4. uppgift om den tid tillståndet gäller.

Tillståndsbevis skall utfärdas i två exemplar, det ena försett med påskrift att det utgör duplett. Ammunition må ej av överlåtare utlämnas, med mindre dupletten senast vid utlämnandet tillställes honom.

Om handel med skjutvapen och ammunition.

15 §.

Vill någon erhålla tillstånd att idka handel med skjutvapen, göre ansökan därom hos länsstyrelsen i det län där rörelsen skall utövas.

Tillstånd att idka handel med skjutvapen må ej meddelas annan än den som är berättigad att idka handel i allmänhet samt gjort sig känd för ordentlighet och pålitlighet. Meddelas tillstånd för aktiebolag eller handelsbolag, skall för handelsrörelsen finnas en av länsstyrelsen godkänd föreståndare som besitter nämnda egenskaper; och är denne ansvarig för rörelsens behöriga utövande.

Tillstånd må meddelas allenast för viss tid, högst fem år, och skall avse skjutvapen till visst antal och slag som må på en gång innehavas. I beslutet skall angivas den plats där rörelsen får bedrivas.

Om särskilda skäl därtill äro, må meddelat tillstånd återkallas.

Angående tillstånd till handel med ammunition gäller vad därom är särskilt stadgat.

16 §.

Vill den som idkar handel med skjutvapen förvärva dylika vapen; eller vill den som idkar handel med ammunition förvärva sådan vara, vare skyldig att hos länsstyrelsen i det län där rörelsen utövas söka tillstånd till förvärvet.

Skjutvapen eller ammunition må ej överlätas till den som idkar handel med dylik egendom, med mindre han erhållit tillstånd att förvärva egendomen.

Ansökan om tillstånd skall innehålla sådana uppgifter som avses under 2. och 3. i nästa stycke samt, där fråga är om skjutvapen, uppgift om antal och slag av de vapen sökanden innehar.

Över meddelat tillstånd att förvärva skjutvapen eller ammunition skall bevis utfärdas. Beviset skall innehålla

1. löpande nummer å beviset och dagen för dess utfärdande;
2. sökandens och överlåtarens fullständiga namn och hemvist; samt
3. i fråga om skjutvapen vapnens antal och slag samt i fråga om ammunition det eller de varuslag och den myckenhet därav tillståndet avser.

Vad i 7 § andra stycket och 14 § andra stycket sägs skall äga motsvarande tillämpning.

17 §.

Den som idkar handel med skjutvapen eller ammunition vare skyldig att föra särskild bok över verkställda försäljningar av dylik egendom. I sådan bok skola beträffande varje försäljning antecknas

1. dagen för försäljningen;
2. köparens fullständiga namn, yrke och hemvist;
3. i fråga om skjutvapen vapnens antal och slag och i fråga om ammunition det eller de varuslag och den myckenhet därav försäljningen avsåg; samt
4. den länsstyrelse, som utfärdat det av köparen åberopade tillståndsbeviset, jämte dagen för bevisets utfärdande.

Såsom bilagor skola vid boken fogas dupletter av tillståndsbevisen.

Försäljningsbok skall, jämte bilagor, förvaras under en tid av minst tio år från den dag sista inskrivningen gjordes och hållas tillgänglig för polismyndighet eller den som är stadd i polismyndighetens ärende.

Den som idkar handel med skjutvapen eller ammunition vare pliktig att taga sådan vård om skjutvapen eller ammunition som av honom innehavas att de icke äro åtkomliga för obehörig person.

Om införsel till riket av skjutvapen och ammunition.

18 §.

Utan tillstånd av chefen för socialdepartementet må ej någon till riket införa skjutvapen eller ammunition; dock må transitering av sådan egendom äga rum till ort inom riket.

Har tillstånd att införa skjutvapen meddelats någon, äge han ock innehava vapnet för det ändamål tillståndet avser. Därvid skola bestämmelserna i 8—10 §§ i tillämpliga delar gälla med iakttagande, att där beslut om återkallelse enligt 9 § avser skjutvapen som innehaves på grund av införseltillstånd, uppgift om återkallelsen skall lämnas till chefen för socialdepartementet.

Ansvarsbestämmelser.

19 §.

1 mom. Innehar någon skjutvapen utan att, efter vad i 6 eller 18 § sägs, vara berättigad att innehava vapnet; eller

använder någon, med uppenbart missbruk av erhållet tillstånd, skjutvapen för annat ändamål än det som i tillståndsbeviset angives; eller

underlåter innehavare av skjutvapen att, efter vad i 9 § sägs, avlämna vapnet; eller

förvärvar någon ammunition i strid mot vad i 11 § sägs; eller

förvärvar den som idkar handel med skjutvapen eller ammunition dylikt vapen eller ammunition i strid mot vad i 16 § sägs,

straffes med dagsböter eller fängelse och have förverkat egendomen.

Äro omständigheterna synnerligen mildrande, äge rätten pröva, huruvida egendomen skall vara förverkad.

2 mom. Överlåter eller upplåter någon skjutvapen i strid mot vad i 4 § andra stycket eller 16 § andra stycket sägs; eller

överlåter någon ammunition i strid mot vad i 11 § eller 16 § andra stycket sägs,

straffes med dagsböter eller fängelse.

3 mom. Utlämnar överlåtare eller upplåtare skjutvapen eller utlämnar överlåtare ammunition utan att föreskriven duplett av tillståndsbeviset senast vid utlämnandet tillställas honom; eller

medför någon ej bevis om tillstånd att innehava skjutvapen i fall som i 10 § första stycket sägs,

straffes med dagsböter.

Visar den, som blivit angiven för förseelse varom sist sagts, inom en vecka efter det angivelsen blev honom kunnig hos åklagaren, att han vid tiden för förseelsen ägde tillstånd att innehava skjutvapnet, och giva omständigheterna vid handen, att förseelsen haft sin grund i ursäktligt förbiseende, vare från ansvar fri.

4 mom. Idkar någon handel med skjutvapen utan att hava tillstånd därtill enligt 15 §; eller

innehar den som erhållit dylikt tillstånd skjutvapen till större antal eller av annat slag än som angives i tillståndsbeslut enligt 15 §; eller

idkar han handel med skjutvapen å annan plats än tillståndet avser; eller bryter den som idkar handel med skjutvapen eller ammunition mot vad i 17 § är stadgat,

straffes med dagsböter.

Den som under tid, då han är ställd under åtal för förseelse som i detta moment sägs, fortsätter samma förseelse skall för varje gång åtal därför anhängiggöres fällas till särskilt ansvar.

5 mom. Inför någon till riket skjutvapen eller ammunition utan att hava erhållit föreskrivet tillstånd därtill, straffes med dagsböter eller fängelse, och vare den olovligen införda egendomen förverkad.

Lika med olovlig införsel anses försök därtill.

Är införsel av skjutvapen eller ammunition belagd med straff enligt gällande bestämmelser om ansvar för olovlig varuinförsel, skola dessa lända till efterrättelse.

6 mom. Kan egendom som förklarats förverkad ej tillrättaskaffas, skall dess värde gäldas.

7 mom. Fälles den som erhållit tillstånd att innehava eller till riket införa skjutvapen till ansvar jämlikt 1 mom. och förklarats vapnet förverkat; eller

fälles han till ansvar jämlikt 2 mom. för obehörig överlåtelse eller upplåtelse av vapnet; eller

fälles den som idkar handel med skjutvapen till ansvar jämlikt denna paragraf,

åligger det domstolen att om beslutet underrätta länsstyrelsen i det län där den dömde har sitt hemvist eller, i fall som sist nämnts, där handelsrörelsen utövas.

20 §.

Åtal för förseelse mot denna kungörelse anhängiggöres vid allmän domstol och utföres av allmän åklagare.

21 §.

Polisman eller tulltjänsteman, som anträffar egendom vilken skäligen kan antagas vara förverkad enligt 19 § 1 eller 5 mom., eller som påträffar skjutvapen eller ammunition vars ägare icke är känd eller icke kan anträffas, skall taga egendomen i beslag. Äger beslagaren själv anställa åtal, åligger det honom att, där han finner beslaget böra bestå, så snart ske kan väcka talan angående

ansvar för brottet eller, då ägaren icke är känd eller icke kan anträffas, göra sådan anmälan som i 22 § sägs. Äger beslagaren icke själv anställa åtal, skall han ofördröjligen göra anmälan om beslaget hos allmänna åklagaren, vilken har att pröva huruvida beslaget skall bestå och, därest beslaget finnes icke böra hävas, vidare förfara på sätt nyss sagts.

Anställes, i fall då ägaren kan anträffas, ej åtal inom en månad från beslaget, vare detsamma förfallet.

22 §.

Är ägare av beslagtagna egendom icke känd eller kan han icke anträffas, skall åklagaren inom en månad från beslaget eller från det han erhöi meddelande därom göra anmälan om beslaget hos länsstyrelsen. Finner länsstyrelsen beslaget icke böra hävas, skall länsstyrelsen meddela förordnande att beslaget skall tillsvidare bestå samt låta i den eller de tidningar i orten, i vilka allmänna meddelanden kungöras, införa förordnandet jämte anmaning till ägaren att inom natt och år efter det förordnandet och anmaningen senast kungjorts med angivande av bostads- och vistelseort skriftligen anmäla missnöje med beslaget, vid påföljd att eljest beslaget står fast och egendomen är förverkad.

Anmäles missnöje och finner länsstyrelsen ej skäl till åtal, skall beslaget gå åter.

23 §.

Egendom som tagits i beslag skall förvaras under lås och på säkert ställe.

Förverkad egendom skall förvaras på sätt nu sagts samt så snart ske kan genom åklagarens försorg försäljas under iakttagande av de i denna kungörelse givna föreskrifterna. Kan egendomen ej sålunda försäljas, skall därmed förfaras på sätt länsstyrelsen bestämmer.

24 §.

Böter som ådömas enligt denna kungörelse samt behållna försäljningssumman för egendom som är förverkad ävensom belopp som utgives i stället för dylik egendom tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas gäldande, skola de förvandlas enligt allmänna strafflagen.

Skall egendom vara förverkad såväl jämlikt denna kungörelse som jämlikt annan författning, skall beträffande fördelningen av försäljningssumman eller egendomens värde vad i sådan författning är stadgat äga tillämpning.

Särskilda bestämmelser.

25 §.

1 mom. Hos länsstyrelse skall föras förteckning rörande inkomna ansökningar om tillstånd att innehava skjutvapen eller att förvärva ammunition. Sådan förteckning skall innehålla

1. ärendets nummer och dagen då ansökningen inkom;

2. sökandens fullständiga namn, födelsedag, yrke och hemvist samt överlåtarens eller upplåtarens fullständiga namn, yrke och hemvist;

3. i fråga om skjutvapen vapnets beteckning och kaliber samt i fråga om ammunition det eller de varuslag och den myckenhet därav ansökningen avser;

4. dagen för länsstyrelsens beslut, beslutets huvudsakliga innehåll och löpande nummer å meddelat tillståndsbevis;

5. uppgift om beslut angående återkallelse av rätt att innehava vapen och om dagen för vapnets avlämnande, där denna är känd; samt

6. uppgift om underrättelse som jämlikt 19 § 7 mom. lämnats till länsstyrelsen om domstols beslut, varigenom skjutvapen förklarats förverkat.

Har tillstånd meddelats någon att innehava skjutvapen, till vars innehav annan än den som idkar handel med sådana vapen förut erhållit tillstånd, skall anteckning härom göras å det ställe i förteckningen där sistnämnda tillstånd antecknats. Har detta meddelats av annan länsstyrelse, eller är fråga om skjutvapen som innehaves på grund av meddelat tillstånd att till riket införa vapnet, skall uppgift om det nya tillståndet lämnas i förra fallet till nämnda länsstyrelse för vidtagande av anteckning som nyss sagts och i senare fallet till chefen för socialdepartementet.

2 mom. Länsstyrelse har att inom en månad efter varje halvårs utgång till socialdepartementet insända uppgift om antalet under halvåret inkomna ansökningar angående tillstånd att innehava skjutvapen, om antal och slag av de vapen som avses med ansökningarna samt om antalet bifallna och avslagna ansökningar.

26 §.

Över länsstyrelsens beslut i ärende som avses i denna kungörelse må ej talan föras.

27 §.

Denna kungörelse äger ej tillämpning å kronan eller polismyndighet, ej heller å överlåtelse eller upplåtelse till eller från kronan eller till polismyndighet.

Vad i denna kungörelse sägs därom, att tillstånd till innehav av skjutvapen och förvärv av ammunition må meddelas allenast enskild person, äger ej tillämpning å förening, tillhörande det av staten understödda frivilliga skytteväsendet, och skola bestämmelserna om överlåtelse och förvärv av ammunition ej gälla för det fall att sådan förening överlåter ammunition till sina medlemmar. Vad nu sagts skall jämväl äga tillämpning å Sveriges landstörmsföreningars centralförbund samt till detsamma anslutna landstörmsförbund och landstörmsföreningar, frivilliga automobilkåren och frivilliga motorbåtskåren.

Bestämmelserna i 3 § om skyldighet att deklarerera skjutvapen och att söka tillstånd att innehava deklarerat skjutvapen samt i 10 § första stycket om skyldighet att medföra bevis om tillstånd att innehava skjutvapen gälla ej vapen, som enligt meddelade föreskrifter på grund av tjänsten innehaves av statens befattningshavare eller av person, tillhörande krigsmakten eller polisväsendet.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 augusti 1933 och gäller till och med den 31 december 1934. Å förseelse som begåtts under kungörelsens giltighetstid skola jämväl efter utgången av nämnda tid tillämpas de i kungörelsen meddelade bestämmelserna.

Härigenom upphäves kungörelsen den 26 juli 1927 (nr 338) med vissa bestämmelser angående skjutvapen och ammunition.

Har någon eftersatt bestämmelse i § 11 mom. 1 i den äldre kungörelsen eller vad i mom. 7 i samma paragraf är stadgat angående skjutvapen, må åtal därför ej ske, såframt han fullgör den i 3 § i nya kungörelsen stadgade deklara-tionsplikten.

Vill den som vid tiden för kungörelsens ikraftträdande idkar handel med skjutvapen fortsätta rörelsen, skall han senast den 31 augusti 1933 göra ansökan som i 15 § sägs och därvid fullgöra honom enligt 3 § åliggande deklara-tionsplikt. Utan särskilt tillstånd må rörelsen därefter fortsättas till dess an-sökningen hunnit prövas.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 2 juni 1933.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden UNDÉN, NOTHIN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Departementschefen, statsrådet Möller anmäler, efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet, uppkommen fråga om *revision av gällande författning angående skjutvapen och ammunition* samt anför:

Behov av revision av vapenkungörelsen.

I skrivelse den 16 juni 1932, nr 298, har riksdagen på närmare anförda skäl anhållit, att Kungl. Maj:t måtte föranstalta om en allsidig utredning rörande förhindrandet av tillkomsten av väpnade privata sammanslutningar samt att förslag i ärendet, i den mån riksdagens medverkan vore påkallad, måtte snarast möjligt framläggas. Under hänvisning till denna skrivelse hemställde jag, på sätt statsrådsprotokollet över socialärenden den 18 november 1932 utvisar, att Kungl. Maj:t måtte bemyndiga chefen för socialdepartementet att tillkalla högst fem sakkunniga för att inom departementet biträda med utredning rörande åtgärder till förebyggande av tillkomsten och fortvaron av beväpnade enskilda sammanslutningar. Sedan Kungl. Maj:t genom beslut sistnämnda dag lämnat bifall härtill, tillkallade jag fem sakkunniga för ändamålet.

I en till mig överlämnad, den 9 maj 1933 dagtecknad promemoria hava *de sakkunniga* väckt fråga om revision av nu gällande kungörelse den 26 juli 1927 (nr 338) med vissa bestämmelser angående skjutvapen och ammunition. De sakkunniga anför, att de vid övervägande av vilka åtgärder, som kunna vidtagas till förhindrande av beväpnade enskilda sammanslutningar, ägnat uppmärksamhet åt, bland annat, frågan huruvida omförmälda bestämmelser kunna anses uppfylla de fordringar som måste ställas på att vapeninnehavet i riket skall vara underkastat kontroll från det allmännas sida. Då så i åtskilliga avseenden ej numera kan anses vara förhållandet ifrågasättes, huruvida ej en revision av författningen bör komma till stånd utan avvaktan på de åtgärder i övrigt, som kunna befinnas nödiga att vidtaga till förebyggande av beväpnade enskilda sammanslutningar. De sakkunniga hava på den grund ansett sig redan nu böra inkomma med yttrande angående de huvudsakliga synpunkter, som enligt deras mening böra beaktas vid en

sådan revision. Det föreslås sålunda i promemorian en rad bestämmelser, vilka alla åsyfta att stärka det allmännas kontroll över vapeninnehavet i landet. Såsom utgångspunkt för en mera effektiv vapenförfattning föreslå de sakkunniga en på deklaraionsplikt för innehavare av skjutvapen grundad ny inventering av vapeninnehavet i riket i förening med en prövning, huruvida fortsatt innehav av de deklarerade vapnen bör medgivas. Angående den närmare innebörden av förslaget skall här nedan vid varje särskild punkt närmare redogörelse lämnas.

Över promemorian infordrades utlåtanden från överståthållarämbetet, länsstyrelserna i samtliga län, arméförvaltningen, marinförvaltningen, statskontoret, generaltullstyrelsen och kommerskollegium.

Samtidigt lämnades skytteförbundens överstyrelse, Sveriges landstörmsföreningars centralförbund och styrelsen för svenska jägareförbundet tillfälle att avgiva yttranden i anledning av promemorian.

Därjämte anmodades arméförvaltningens artilleridepartement att inkomma med vissa av de sakkunniga äskade upplysningar.

Vidare infordrades utlåtande från generalpoststyrelsen över ett i promemorian framställt förslag, att försändelser innehållande deklaration av vapeninnehav och ansökan om fortsatt innehav av vapen kostnadsfritt böra befordras till vederbörande myndighet.

Till följd härav hava yttranden avgivits av nämnda myndigheter, överstyrelsen, centralförbundet och styrelsen för svenska jägareförbundet. Länsstyrelserna hava i flera fall vid sina utlåtanden fogat yttranden från underordnade myndigheter. Yttranden hava sålunda överlämnats bl. a. av överståthållarämbetet från polismästaren i Stockholm, av länsstyrelsen i Uppsala län från polismästaren i Uppsala och av länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län av poliskammaren och andre polisintendenten i Göteborg. Kommerskollegium har överlämnat yttranden från sprängämnesinspektionen, Sveriges industriförbund och centralstyrelsen för Sveriges järnhandlareföreningar. Vid det av arméförvaltningens artilleridepartement avgivna yttrandet finnes fogat ett av nämnda departement upprättat utkast till definition av de vapen och den ammunition, som syntes böra omfattas av en ny författning i ämnet.

Framställningar i anledning av förslagen i promemorian hava vidare gjorts av föreningen Sveriges stadsdomare och aktiebolaget Norma projektilfabrik.

Det övervägande antalet av myndigheterna ansluter sig till den i promemorian uttalade meningen, att de genom förutnämnda kungörelse meddelade bestämmelserna kräva en revision, och tillstyrker i väsentliga delar de föreslagna bestämmelserna. Från en del länsstyrelser anföres såsom en allmän invändning mot de föreslagna åtgärderna, att de i vissa avseenden innebära längre gående åtgärder än som kunde anses påkallade. Åtskilliga länsstyrelser framhålla, att om de föreslagna åtgärderna genomföras, detta kommer att medföra så stor ökning av länsstyrelsernas arbetsuppgifter, att förstärkning av personalen blir nödvändig. Ett mindre antal länsstyrelser ingår ej på bedömande av frågan om revision av nuvarande föreskrifter på området är erforderlig.

Departements-
chefen.

I likhet med de sakkunniga och det övervägande antalet av de i ärendet hörda myndigheterna anser jag gällande vapenkungörelse vara behäftad med vissa brister, och det synes mig angeläget att utan uppskov söka avhjälpa desamma, så att samhällets kontroll över vapeninnehavet i riket måtte bliva i möjligaste mån effektiv. Ett genomförande av skärpta bestämmelser på förevarande område skulle emellertid i väsentlig grad mista sitt värde, om de ej förbundnes med en på grundval av samma bestämmelser företagen provning, huruvida de som för närvarande få innehava vapen, fortfarande böra äga rätt därtill. Då det ej lärers vara möjligt att åstadkomma en sådan provning annat än efter en allmän på deklarationsplikt grundad inventering av vapeninnehavet i riket, synes en dylik inventering böra äga rum trots det ökade arbete för myndigheterna och de kostnader, som äro förenade därmed.

Med utgångspunkt härifrån har jag låtit inom socialdepartementet upp-
rätta ett förslag till författning i ämnet. Med hänsyn till den betydelse särskilt vissa av dessa bestämmelser äga för de enskilda medborgarna har jag ansett riksdagen böra beredas tillfälle att yttra sig över förslaget.

Huruvida ett mera varaktigt behov föreligger av de nya bestämmelserna, vilka i åtskilliga avseenden innebära ej oväsentliga skärpningar i förhållande till gällande vapenkungörelse, synes för närvarande näppeligen kunna med säkerhet bedömas. Det torde därför vara lämpligt, att författningen erhåller allenast provisorisk giltighet, exempelvis till och med den 31 december 1934. Härigenom blir det möjligt att vid utfärdandet av en ny författning i ämnet tillgodogöra sig erfarenheterna från kungörelsens tillämpning och vidtaga de jämkningar som på grund härav finnas påkallade.

Förslagets särskilda bestämmelser

Om skjutvapen och ammunition.

1 §.

Gällande vapenkungörelse (§ 1) har avseende å skjutvapen av alla slag med undantag av 1) handvapen, avsedda för framladdning, 2) slätborrade jaktgevär, 3) skjutapparater för slakt samt 4) luft- och fjäderbössor.

I förevarande avseende hava de sakkunniga till behandling särskilt upp-
tagit frågan om författningens tillämplighet å *slätborrade jaktgevär, luft- och fjäderbössor samt gasvapen och maskerade vapen m. fl. jämförliga vapen.*

Slätborrade jaktgevär.

De sakkunniga anföra, att det synes kunna ifrågasättas, om slätborrade jaktgevär fortfarande skola vara undantagna från författningens tillämplighetsområde.

Arméförvaltningens artilleridepartement framhåller, att tekniskt sett slätborrade jaktgevär, avsedda för hagelpatroner, jämväl kunna användas för skjutning med kula och att de därför med hänsyn till sin beskaffenhet och verkan synas böra jämföras med de skjutvapen, som nu omfattas av vapenkungörelsen.

Av de länsstyrelser, som i sina yttranden ingått på frågan huruvida slätborrade jaktgevär för framtiden skola vara undantagna från författningens tillämplighetsområde, anser en del, att dylika vapen icke böra beröras av en blivande vapenförfattning. Såsom skäl härför anföres av länsstyrelsen i *Jönköpings* län, att dessa vapen torde spela en mera underordnad roll och att ett hänförande av visst slags vapen under kungörelsen visat sig medföra en betydligt minskad efterfrågan å sådant vapen, vilket för den inom länet bedrivna vapenindustrien medförde väsentligt avbräck. Länsstyrelsen i *Kronobergs* län instämmer i vad landsfogden yttrat därom, att någon fara för missbruk av dylika vapen i de hänseenden, som åsyftas med lagstiftningen i fråga, knappast torde föreligga och att den procedur, som erfordras för sökande av tillstånd till förvärf och innehav av vapen av nämnda slag, skulle medföra betydande besvär och kostnader för stora befolkningsgrupper samt även innebära en avsevärd ökning av de licensbeviljande myndigheternas arbetsbörd. Länsstyrelsen i *Kalmar* län påpekar att genom undantagande av slätborrade jaktgevär undvikas åtskilliga betydelselösa registreringar. Ett likställande av sådana vapen med kulgevär anser länsstyrelsen i *Malmöhus* län innebära synnerligen stort besvär även för vapenhandlarna. Därest kontroll över innehavet anses önskvärd bör sådan kunna åstadkommas genom en inventering samt därigenom att vapenaffärerna åläggas att periodiskt till länsstyrelsen översända förteckning över skedda försäljningar av dylika gevär med uppgift å köparens namn och bostad, vilka förteckningar i sin ordning kunde ligga till grund för uppgifter från länsstyrelserna till central myndighet. Länsstyrelsen förutsätter, att det må tillkomma Konungen att utan riksdagens särskilda hörande införa licensförfarande beträffande ifrågavarande vapen, om och så snart det skulle visa sig av förhållandena påkallat. Vidare framhåller länsstyrelsen att om hagelbössor inrymdes under författningen, detta skulle betyda en ökning av antalet av länsstyrelsen behandlade ansökningar med över 600 procent, vilket jämte vissa av de övriga föreslagna ändringarna i författningen skulle föranleda ökning av länsstyrelsens personal. Sistnämnda synpunkt på frågan anlägger även länsstyrelsen i *Värmlands* län, som bestrider att det vore nödigt eller lämpligt att lägga slätborrade jaktgevär eller åtminstone vanliga hagelgevär under den nya författningen och framhåller att författningens tillämpning å dylika gevär med all sannolikhet skulle väcka starkt motstånd hos lojala innehavare av sådana vapen. Länsstyrelsen i *Örebro* län anser, att åtgärden att lägga slätborrade jaktgevär under författningens tillämplighetsområde bör, om den icke ur ordnings- och säkerhetssynpunkt finnes alldeles oundgänglig, undvikas med hänsyn till därav uppkommande praktiska svårigheter; härvid synes länsstyrelsen i främsta rummet avse följderna av att för inköp av ammunition till slätborrade jaktgevär skulle krävas särskilt tillstånd. Jämväl länsstyrelsen i *Norrbottnens* län finner det starkt kunna ifrågasättas, huruvida något verkligt skäl föreligger att låta ifrågavarande vapen inbegripas under författningen.

Sprängämnesinspektionen, vars yttrande biträdades av *kommerskollegium*, framhåller att ifrågavarande vapen, som äro avsedda för hagelpatroner, knappast

torde komma till användning för sådant illojalt syfte, som i promemorian avses. Det synes vara av vikt att största möjliga hänsyn toges till jaktens intressen och att härutinnan ej betungande intrång göres utan synnerligen starkt vägande skäl. En inrangering av slätborrade jaktgevär i författningen skulle dessutom efter allt att döma föranleda ett avsevärt avbräck för de inhemska tillverkningarna av såväl dylika vapen som av ammunition för desamma. Jämväl *Sveriges industriförbund* och *centralstyrelsen för Sveriges järnhandlareföreningar* avstyrka, att författningen kommer att omfatta jaktgevär och hagelammunition, industriförbundet under anförande bland annat att den ifrågasatta ordningens realiserande kunde förväntas medföra ökad arbetslöshet. Centralstyrelsen för järnhandlareföreningarna gör därjämte gällande, att även alla slag av s. k. salongsgevär av 6 och 9 m/m. kaliber med tillhörande ammunition borde vara fria.

I åtskilliga av de avgivna yttrandena hävdas emellertid uttryckligen den åsikten, att de nya bestämmelserna på området böra göras tillämpliga även å slätborrade jaktgevär. Länsstyrelsen i *Stockholms län* påpekar, att jaktförfattningarna genom dylika vapens hänförande under bestämmelserna i ämnet torde komma att bättre efterlevas, då vid överträdelse risk föreligger att meddelat tillstånd till vapeninnehav återkallas eller tillstånd till inköp av vapen eller ammunition vägras. Länsstyrelsen i *Älvsborgs län* framhåller att ordningsintresset på denna punkt synes sammanfalla med opinionen bland de jaktvårdsintresserade. Även länsstyrelserna i *Kristianstads* och *Väster-norrlands län* tillstyrka att författningen göres tillämplig på dylika vapen. *Landsfogden i Uppsala län* — länsstyrelsen i länet har tillstyrkt promemorian i dess helhet — finner det välbetänkt att vapenkungörelsen göres tillämplig å slätborrade jaktgevär, och samma uppfattning uttalas av *landsfogden i Hallands län*. Styrelsen för *svenska jägareförbundet* slutligen finner det ur jaktvårdssynpunkt, till förhindrande av olycka vid jakt och till befrämjande av jaktlagarnas efterlevnad, vara ett oeftergivligt villkor, att kontrollen utsträcker även till de slätborrade bakladdningsgevären, vilka spela den ojämförligt största rollen vid jakt.

Luft- och fjäderbössor.

De sakkunniga yttra, att det torde böra närmare undersökas, huruvida luft- och fjäderbössor under alla omständigheter böra, såsom för närvarande, falla utanför bestämmelserna på området.

Artilleridepartementet anför, att ehuru förekomsten i större utsträckning av luft- och fjäderbössor, i verkan lika med de skjutvapen, vilkas innehav vapenkungörelsen avser att kontrollera, icke är departementet bekant, synes dock teknisk möjlighet föreligga för tillkomsten av sådana luft- och fjäderbössor. Vapenkungörelsens bestämmelser synas därför böra avfattas med hänsyn härtill. I sitt förslag till definition å skjutvapen har artilleridepartementet undantagit »för sportändamål avsedda luft- och fjäderbössor (-pistoler)».

I denna fråga har allenast ett fåtal av de hörda myndigheterna yttrat

sig. Länsstyrelserna i *Malmöhus* och *Norrbottnens* län anse skäl saknas att göra de nya bestämmelserna tillämpliga å dylika vapen. Jämväl *sprängämnesinspektionen* ansluter sig till denna mening och anför i sitt av *kommerskollegium* biträdda yttrande, att vapen av ifrågavarande slag knappast kunna rubriceras såsom hänförliga till den kategori av vapen, som till följd av sin konstruktion och verkan behöva undantagas i den nya författningen. Bössorna ifråga — anför inspektionen — där projektilen utgöres av en mindre pil, äro avsedda för ungdomens övningar vid målskjutning. Den enda inskränkning i nyttjanderätten till dylika bössor, som eventuellt skulle kunna ifrågasättas, är enligt inspektionens mening, att de ej utan målsmans medgivande få försäljas till personer under 18 år.

Landsfogden i Uppsala län däremot finner det välbetänkt att den nya författningen göres tillämplig jämväl å dylika vapen.

Gasvapen och s. k. maskerade vapen m. fl.

De sakkunniga framhålla, att det borde övervägas, om icke innehav av vapen för spridande, annorledes än genom projektil, av gaser och giftiga vätskor och därmed jämförliga ämnen ävensom innehav av maskerade skjutvapen överhuvud borde förbjudas. Dock borde undantag göras för aktiebolag, som bedreve vapentillverkning, och måhända även för sådana personer, som för viss tjänstgöring vore i behov av ifrågavarande vapen.

Artilleridepartementets förslag till definition å skjutvapen, varå den nya författningen skall hava avseende, omfattar samtliga nu ifrågavarande vapen.

Liksom beträffande luft- och fjäderbössor hava allenast några av de hörda myndigheterna ingått på förevarande spørsmål. Länsstyrelsen i *Kristianstads* län finner det ovisst, om under föreskrifterna böra hänföras vapen avsedda för spridning av gaser eller giftiga vätskor och därmed jämförliga ämnen. Något ovillkorligt förbud mot innehav av dylika vapen torde enligt länsstyrelsens mening ej böra stadgas. Länsstyrelsen i *Hallands* län åter anser, liksom *landsfogden* i länet, synnerligen starka skäl förefinnas till offentlig kontroll eller snarare förbud beträffande dylika vapen för spridning av gaser m. m. Jämväl *sprängämnesinspektionen* biträder det ifrågasatta förbudet mot användandet av gaser eller giftiga vätskor och därmed jämförliga ämnen (s. k. skräckpistoler). Likaså synes det inspektionen välbetänkt, att förbud utfärdas mot maskerade skjutvapen, som förekomma i form av reservoarpennor, »Ever Sharp» och liknande pennor. Inspektionen anser att det vidare bör tagas i övervägande, huruvida ej s. k. ollonpistoler ur säkerhetssynpunkt böra innefattas i förbudet, varemot inspektionen beträffande s. k. startpistoler finner att sådana böra ställas utanför författningens tillämplighetsområde. *Marinförvaltningen* anser likaledes, att innehav av gasvapen av alla slag bör helt förbjudas med undantag av gaspistol, vilken torde vara värdefull även för privatpersoner till skydd vid inbrott m. m.

Bland de hörda myndigheterna råda olika meningar därom, huruvida de slätborrade jaktgevären böra vara underkastade vapenförfattningens be-

*Departements-
chefen.*

stämmelser eller ej. Enligt vad arméförvaltningens artilleridepartement uttalat, kunna sådana gevär tekniskt sett användas för skjutning med kula. På grund härav och då de jämväl med hagelammunition kunna användas för illojala syften, synas de böra jämsställas med övriga här ifrågasvarande skjutvapen och följaktligen omfattas av vapenförfattningen. Av vad svenska jägareförbundet anfört framgår, att dessa gevärs hänförande under vapenkontrollen också är önskligt ur jaktvårdssynpunkt. Framhållas må, att vid den prövning av sökandes behov att innehava vapen, som enligt förslaget skall äga rum, tillbörlig hänsyn givetvis måste tagas till ett ganska allmänt förekommande lojalt behov att för jakt använda gevär av ifrågasvarande typ.

Av 11 § näst sista stycket framgår, att den som erhållit tillstånd till innehav av slätborrat jaktgevär, äger att, utan särskilt tillstånd, förvärva viss ammunition till sådant vapen.

Vad angår de skjutvapen i övrigt som böra inbegripas under författningen synes mig artilleridepartementets förslag väl avvägt. Jag ansluter mig således till bestämmelsen, att för sportändamål avsedda luft- och fjäderbössor och sådana pistoler böra undantagas från här förevarande reglering. Gasvapen, maskerade vapen och därmed jämförliga torde däremot böra inbegripas under författningen. I den mån behov att innehava dylika vapen kan tänkas föreligga, kommer självfallet licens att meddelas.

Jämväl artilleridepartementets förslag till definition å skjutvapen har jag ansett mig kunna biträda med vissa ändringar. Av de sakliga ändringar, som vidtagits, må här nämnas, att undantagen från vapenregleringen utvidgats att omfatta skjutvapen för signaländamål, t. ex. för avskjutande av nödsignaler eller lotssignaler, och för linkastning i livräddningssyfte samt startpistoler.

2 §.

Innehållet i denna paragraf överensstämmer i sak väsentligen med det av arméförvaltningens artilleridepartement framlagda förslaget. Den betydelsefullaste skillnaden hänför sig till avfattningen av 2 § 3. i förevarande förslag, vilket innebär en mindre långt gående utvidgning av begreppet ammunition än artilleridepartementet ifrågasatt. Därjämte hava vissa undantag föreskrivits på sätt närmare framgår av näst sista stycket.

Om deklaration och innehav av skjutvapen.

3 §.

I denna paragraf meddelas bestämmelser rörande den föreslagna nya inventeringen av vapeninnehavet i riket.

De *sakkunniga* framhålla till en början, att i den gällande kungörelsen åtskilliga luckor föreligga. För den som förvärvar vapen genom köp eller därmed likställt fång erfordras visserligen särskilt tillstånd, men däremot är den, som genom lån eller annan upplåtelse kommer i besittning av vapen, ej pliktig söka tillstånd att innehava vapnet. Om sålunda vapenlicens meddelas exempelvis en sammanslutning, öppnas härigenom möjlighet att, genom

utlåning av vapen till dess medlemmar, skapa väpnade sammanslutningar, som helt undandraga sig det allmännas kontroll. Ytterligare en lucka är, att om vapen genom arv eller annat s. k. universalfång övergått i ny ägo, den nye ägaren ej är pliktig att söka tillstånd till innehav av vapnet. Härigenom komma under årens lopp antalet av ej kända innehavare av vapen att allt mer ökas. På grund av det sagda är det för närvarande ej möjligt att med den grad av tillförlitlighet, som måste anses önskvärd, fastställa omfattningen av vapeninnehavet i riket och på vilka händer vapnen befinna sig. Man synes därför ej kunna undgå att, trots därmed förenat besvär för allmänheten och myndigheter, såsom utgångspunkt för en mera effektiv vapenförfattning lägga en på deklaraionsplikt för ägare och innehavare av vapen grundad ny inventering av vapeninnehavet i riket.

I anledning av deklaraionen bör — framhålla de sakkunniga — tagas under omprövning, huruvida rätten att innehava vapen också för framtiden må bibehållas och på grund härav uppställas fordran på ansökan om rätt till fortsatt innehav. Blanketter med formulär till deklaraion och ansökan synas böra, utan kostnad för sökanden, tillhandahållas av statsverket. Allmänheten synes böra befrias från erläggande av stämpel å bevis angående verkställd deklaraion och om rätt till fortsatt innehav av vapen. För sändelser innehållande deklaraion och ansökan torde böra kostnadsfritt befordras till vederbörande myndighet.

Den föreslagna vapeninventeringen tillstyrkes av *överståthållarämbetet* samt länsstyrelserna i *Stockholms, Uppsala, Kalmar, Älvsborgs, Örebro, Kopparbergs* och *Gävleborgs* län. Av nämnda myndigheter framhåller länsstyrelsen i Kalmar län, att en ny vapeninventering vore ofrånkomlig, samt överståthållarämbetet att det varit lyckligt om det med promemorian avsedda syftet kunnat vinnas utan en så vidlyftig, tidsödande och dyrbar apparat som den föreslagna nya vapeninventeringen. Även länsstyrelsen i Gävleborgs län anser, att det varit önskvärt om man kunnat undvika en genomgående ny vapeninventering men finner på de i promemorian anförda grunderna, särskilt den nya inventeringens förbindande med tillståndsprovning enligt skärpta villkor, övervägande skäl tala för den ifrågavarande åtgärden.

Länsstyrelserna i *Östergötlands* samt *Göteborgs och Bohus* län finna förhållandena inom dessa län ej hava givit anledning till ny vapeninventering. Beträffande Älvsborgs län gör länsstyrelsen samma uttalande i sitt förutnämnda tillstyrkande utlåtande. *Poliskammaren i Göteborg* håller före att en ur statlig synpunkt fullt tillfredsställande utredning och kontroll över vapeninnehavet i riket kunde erhållas på ett smidigare, såväl för allmänheten som myndigheterna mindre betungande och för statsverket mindre kostsamt sätt, därest inventeringen inskränktes till de vapen, vilkas innehav borde underkastas särskilt sträng övervakning, nämligen vapen huvudsakligen avsedda för krigsbruk och liknande, ävensom till ammunition till sådana vapen samt därest effektiv kontroll över vapeninnehavet möjliggjordes genom polismyndigheterna.

Länsstyrelserna i *Kristianstads, Hallands* och *Västmanlands* län avstyrka

förslaget i förevarande del, länsstyrelsen i Hallands län under framhållande att gällande vapenkungörelse i allt väsentligt väl fyllt sin uppgift. Landsfogden i länet anser däremot ny inventering böra äga rum. Enligt länsstyrelsen i Västmanlands län syntes syftet med den föreslagna inventeringen lika väl kunna nås genom en skärpning av nu gällande författnings straffsatser för olovligt innehav av vapen att omfatta jämväl fängelsestraff. Detta skulle kunna drabba alla dem, som vid tidpunkten för de föreslagna nya bestämmelsernas ikraftträdande underlåtit att anmäla innehav av vapen. Länsstyrelsen utginge härvid ifrån att de anmälningar om innehav av vapen, som skett, och de tillstånd till förvärv av sådana, som erhållits enligt 1927 års författning, fortfarande skulle gälla. Därest en utvidgning skedde av nu gällande författnings tillämplighet att gälla dels vapen av de slag som i promemorian föreslagits dels vapen, som förvärvats genom universalfång, skulle den ifrågasatta nya inventeringen avse endast dem, som med nu gällande bestämmelser icke varit deklARATIONSSKYLDIGA. Ur dessa nya deklARATIONER och de förteckningar, som redan finnas, syntes kunna hämtas alla de upplysningar, som erfordrades vid en eventuell blivande prövning, huruvida vederbörande vapeninnehavare skulle erhålla tillstånd till fortsatt innehav eller icke.

Den av de sakkunniga ifrågasatta kostnadsfria befordran till vederbörande myndighet av försändelser innehållande deklARATION om vapeninnehav och ansökan om tillstånd till fortsatt innehav av vapen avstyrkes av *generalpoststyrelsen*. Skulle emellertid sådan beviljas, bör uppgift lämnas å de myndigheter, till vilka dylika ofrankerade försändelser skola vara adresserade, varjämte synes böra föreskrivas, dels att försändelse, varom nu är fråga, skall vara försedd med påskrift om innehållet, dels ock att de avgifter, från vilkas erläggande avsändaren befrias, skola av vederbörande mottagande myndighet erläggas till postverket av medel, som stå till myndighetens förfogande. Styrelsen erinrar om, att kostnadsfri postbefordran icke medgavs beträffande de anmälningar angående vapeninnehav, som avgåvos under år 1927. Skulle ett dylikt medgivande lämnas, måste tillkännagivande härom tillställas samtliga postanstalter och lantbrevbärare i riket, varjämte föreskrift måste utfärdas om skyldighet för vederbörande avsändare att förse försändelsen med påskrift om innehållet. Styrelsen håller före, att dessa åtgärder äro allt för omständiga, när det gäller allenast ett enstaka tillfälle. Med kostnadsfri befordran torde i detta sammanhang avses, att befordran skulle verkställas utan kostnad för avsändaren. Däremot skulle postverket givetvis äga uppbära ersättning för befordringen. Det syntes icke lämpligt härför anlita tjänstebrevsanslaget.

*Departements-
chefen.*

Såsom jag förut antytt, bör i en ny vapenförfattning i första hand föreskrivas inventering av vapenförrådet i riket samt prövning, huruvida den som deklarerat vapen fortfarande bör få innehava detsamma. I denna paragraf har därför föreslagits, att envar som den 1 augusti 1933 — den dag då den nya författningen är avsedd att träda i kraft — innehar skjutvapen, skall

vara skyldig att senast den 30 september samma år deklarerera vapnet hos länsstyrelsen och att deklaranter som önskar efter sistnämnda dag innehava skjutvapnet skall söka tillstånd härtill i samband med deklARATIONEN. Om, såsom de sakkunniga förutsatt, ansökan om fortsatt innehav skrives å samma handling som deklARATIONEN samt blanketter tillhandahållas av statsverket, synes besväret för allmänheten bliva i görligaste mån inskränkt. I anslutning till vad de sakkunniga föreslagit har inom finansdepartementet utarbetats ett förslag av innebörd, att bevis över tillstånd att fortfarande innehava skjutvapen som deklarerats enligt förevarande paragraf, ävensom duplett till dylikt bevis skola vara fria från stämpel. De sakkunnigas förslag att försändelser innehållande deklARATION och ansökan kostnadsfritt skola befordras till vederbörande myndighet har jag däremot, med hänsyn till vad generalpoststyrelsen anfört och då förekommande portokostnad tydligen är utan betydelse för deklARANTERNA, ej ansett mig böra biträda.

Jag tillåter mig erinra därom att den nya författningen lika litet som den nuvarande skall vara tillämplig å vissa innehavare av vapen (se 27 §).

Till belysande av det nuvarande beståndet av sådana skjutvapen, som omfattas av nu gällande vapenkungörelse, hava på föranstaltande av de sakkunniga uppgifter infordrats, som sammanställts i en tablå, vilken torde såsom *bilaga* få fogas vid detta protokoll. Av tablå framgår, att sammanlagda antalet av andra än vapenhandlare t. o. m. den 15 maj 1933 deklarerade och med tillstånd förvärvade skjutvapen uppgår till i runt tal 350,000 därav gevär 264,000 och pistoler (revolvrar) 86,000.

I samband härmed må beröras frågan om *inventering av ammunitionsinnehavet i riket*. De sakkunniga anse, att dylik inventering ej bör äga rum. Häremot har erinran framställts allenast av marinförvaltningen, polismästaren i Stockholm och andre polisintendenten i Göteborg. Polismästaren i Stockholm framhåller sålunda, att det kan inträffa, att vid en eventuell husrannsakan vapen icke anträffas, men väl ett ammunitionsparti, vilket varit svårare att dölja än vapnen. Genom att uppgiva, att partiet förvärvats under den äldre författningens giltighetstid, kan den misstänkte försäkra sig om möjligheten att undgå beslag. Andre polisintendenten i Göteborg finner de sakkunniga hava underskattat faran av ammunitionsinnehav, då den föreslagna inventeringen icke skulle omfatta sådant innehav och särskilt tillstånd ej synes erforderligt för *innehav* av ammunition. Han finner innehavet av ammunition väl så viktigt som innehav av vapen. Utan ammunition äro vapnen nämligen ofarliga och han vill rent av ifrågasätta, huruvida icke en inventering bör verkställas för konstaterande av snarare ammunitions- än vapeninnehavet.

För egen del anser jag lika med de sakkunniga föreskrifter ej behöva meddelas om inventering av ammunitionsinnehavet i riket. Då deklARATIONSPLIKT stadgas för dem som innehava skjutvapen och prövning av deras rätt att fortfarande innehava vapnen skall äga rum, synes det vara av tämligen ringa betydelse, om de som vid denna prövning ej bibehållas vid rätten att innehava skjutvapen äro i besittning av ännu ej förbrukad ammunition. Att

andra än vapeninnehavare skulle i nämnvärd omfattning innehava ammunition är föga troligt. I varje fall torde det innehav av ammunition, som finnes hos andra än handlande med sådan vara, näppeligen hava den omfattning, att det berättigar till införande av en deklarationsplikt, som för den enskilde skulle bliva betungande och för myndigheterna medföra en synnerligen omfattande arbetsbörda.

4 §.

Fordran å tillstånd.

De sakkunniga erinra om att för närvarande tillstånd fordras för förvärv av vapen genom köp eller därmed likställt fång men däremot ej för innehav på annan grund. Den som exempelvis ärvt eller fått låna ett skjutvapen behöver ej söka tillstånd till innehavet. Då emellertid alla vapeninnehav böra vara registrerade, anse de sakkunniga att tillstånd bör fordras också för annat innehav än det som grundar sig å köp och därmed likställt fång.

Behovet av bestämmelser om särskilt tillstånd till innehav vitsordas i allmänhet i de av *länsstyrelserna* avgivna yttrandena. Av länsstyrelsen i *Kristianstads* län göres emellertid gällande, att om fordran på tillstånd till förvärv av skjutvapen bibehålles samt därjämte stadgas befogenhet för vederbörande myndighet att återkalla rättighet till innehav av vapen, särskilt tillstånd för innehav icke bör föreskrivas. Länsstyrelsen i *Västmanlands* län finner ifrågavarande spörsmål enklast kunna ordnas så, att i tillståndsbeviset för förvärvet inryckes en bestämmelse om att förvärvet får ske för personligt bruk. Endast beträffande vapenhandlare torde den tänkta åtgärden med särskilt tillstånd att innehava vapen vara erforderligt.

Arméförvaltningen anför, att om överhuvud någon särskild licensplikt beträffande innehav av vapen må anses erforderlig, synes densamma lämpligen böra begränsas till att avse den i promemorian föreslagna engångsprövningen för hela riket beträffande rätten att behålla innehavda vapen samt för framtiden till att gälla de fall, där vapen genom arv eller testamente övergått i ny ägares besittning, varom polismyndigheten näppeligen torde hava möjlighet att på annat sätt erhålla kännedom.

Från åtskilliga håll framhålles, att i fråga om utlåning av vapen fordran på tillstånd till innehav bör begränsas till att avse utlåning under längre tid och icke omfatta t. ex. det fall att någon utlånar ett jaktgevär till en vän vid ett tillfälligt besök.

*Departements-
chefen.*

Enligt min mening måste det betraktas såsom en brist i gällande vapenkungörelse, att tillstånd ej fordras för annat innehav av skjutvapen än det som grundar sig å köp och därmed likställda förvärv. Då ett skjutvapen, för vars förvärv tillstånd varit erforderligt, vid ägarens död övergår till hans rättsinnehavare, läres anledning saknas att låta den nye ägaren innehava vapnet utan en prövning motsvarande den som hans företrädare fått underkasta sig. Och även när fråga ej är om förvärv utan om upplåtelse av skjutvapen — utlåning är här det mest praktiska fallet — måste av enahanda skäl som beträffande förvärv fordran på tillstånd för innehavaren upp-

ställas. I likhet med de sakkunniga anser jag således tillstånd böra fordras för innehav av skjutvapen oavsett grunden till innehavet.

Kravet på tillstånd torde, såsom också av de sakkunniga lärar vara avsett, böra omfatta allenast innehav av mera stadigvarande natur, ej exempelvis blott tillfälligt utlånande. Till undvikande av varje missförstånd har i denna paragraf utsagts, att skjutvapen må, utan hinder av vad i paragrafen sägs om tillstånd till innehav, tillfälligt upplåtas till användande för samma ändamål som det, för vilket tillstånd till innehav meddelats. Givetvis kräves ej heller tillstånd för skjutvapens utlämnande till annan för reparation. Ett uttryckligt stadgande härom har synts överflödigt.

Tillståndsbeviljande myndighet.

För närvarande meddelas tillstånd att förvärva vapen för Stockholm av överståthållarämbetet, för stad med poliskammare av denna samt för annan stad av magistraten eller därmed jämförlig myndighet och å landet av länsstyrelsen. Med hänsyn till önskvärdheten av att erhålla en i möjligaste mån enhetlig tillämpning i frågor rörande rätt att innehava vapen anse *de sakkunniga*, att avgörandet städse bör tillkomma länsstyrelsen.

Förslaget i denna del avstyrkes av länsstyrelserna i *Jönköpings, Kronobergs, Kristianstads, Älvsborgs* och *Västmanlands* län. Såsom skäl härför anföres, att länsstyrelserna i regel måste stödja sitt beslut på uppgift från vederbörande ortsmyndighet och att förslagets genomförande skulle medföra avsevärd ökning i länsstyrelsernas arbetsböda. Länsstyrelsen i Kristianstads län ifrågasätter om icke ifrågavarande befogenheter kunde på landsbygden tilläggas landsfiskalerna. Länsstyrelsen i Älvsborgs län finner licensgivandet åtminstone ej böra överflyttas från de större städerna, och länsstyrelsen i Västmanlands län håller före att ett i administrativ ordning utfärdat cirkulär med anvisningar rörande bestämmelsens tillämpning skulle skapa garanti för en likartad behandling av förevarande ärenden.

Enligt min mening är det av vikt, att vid prövning av ansökningar att innehava skjutvapen en i möjligaste mån enhetlig praxis åvägbringas. För närvarande torde prövningen ske efter ganska olikartade grunder, något som med hänsyn till det stora antal myndigheter som ha att handlägga ifrågavarande ärenden ej är ägnat att väcka förvåning. Skall emellertid, såsom här föreslås, i samband med en ny inventering av hela vapenförrådet i riket verkställas en prövning av de nuvarande vapeninnehavarnas rätt att fortfarande innehava sina vapen, synes det så mycket viktigare att så långt sig göra låter en enhetlig tillämpning av de nya bestämmelserna i ämnet kommer till stånd. Annan möjlighet lärer då näppeligen stå till buds än att anförtro prövningen åt länsstyrelserna. Även med denna ordning kan praxis själfvallet komma att variera, men möjligheten att vinna större enhetlighet däri blir naturligen väsentligt ökad. Med hänsyn härtill och med beaktande jämväl av den större trygghet vid prövningen av licensfrågor, som deras hänskjutande till länsstyrelserna i vissa fall synes erbjuda,

*Departements-
chefen.*

har jag funnit öfvervägande skäl tala för de sakkunnigas förslag i detta hänseende.

Såsom redan anförts kommer nyinventeringen att medföra vissa kostnader, framförallt för länsstyrelserna. Med hänsyn till att de anslag, som beslutats av riksdagen till befattningshavare samt expens- och tryckningskostnader vid länsstyrelserna, äro av förslagsanslags natur, torde det icke vara nödvändigt att göra framställning till riksdagen om anvisande av medel för förevarande ändamål, utan lär det få ankomma å Kungl. Maj:t att ställa erforderliga belopp till länsstyrelsernas förfogande.

5 §.

Någon motivering för bestämmelserna i denna paragraf torde ej vara erforderlig.

6 §.

Enligt gällande vapenkungörelse må tillstånd att förvärva skjutvapen meddelas allenast den som gjort sig känd för ordentlighet och pålitlighet samt finnes hava behov av vapen som avses i hans ansökan.

De sakkunniga framhålla, att dessa bestämmelser ej ansetts lägga hinder i vägen för meddelande av tillstånd till förvärf av skjutvapen jämväl åt vissa sammanslutningar. Enligt de sakkunnigas mening bör emellertid tillstånd att förvärva eller innehava vapen ej kunna meddelas annan än enskild person, och detta bör uttryckligen angivas i författningen. Stadgandet bör dock ej gälla aktiebolag eller handelsbolag, som har till ändamål att tillverka eller försälja vapen eller ammunition. Vidare föreslås en skärpning av nu gällande fordringar för erhållande av rätt till förvärf av vapen, exempelvis så, att den som söker tillstånd att förvärva eller innehava vapen skall kunna antagas ej komma att missbruka vapnet till fara för sig eller annan eller för allmän ordning eller säkerhet eller för stats- och rättsordningen. Kravet på att sökanden skall styrka, att han verkligen har behov av vapnet, bibehålles, varjämte i fråga om pistoler och andra fickvapen föreslås att ansökan som avser dylika vapen ej må bifallas, med mindre synnerliga skäl därtill äro. I tillståndsbevis bör enligt förslaget uttryckligen angivas, att tillståndet avser rätt till innehav för det i ansökningen omförmälda syftet. Förmyndares samtycke bör städse utgöra förutsättning för att omyndig person skall erhålla tillstånd till förvärf eller innehav av vapen.

Mot det föreslagna förbudet att meddela tillstånd till innehav av skjutvapen åt annan än enskild person i och för sig riktas i allmänhet i yttrandena icke någon invändning. Ett stort antal myndigheter, vilka befara att en undantagslös tillämpning av förbudet komme att försvåra eller omöjliggöra skytte- och landstormsföreningars verksamhet, framhåller emellertid nödvändigheten av att uttryckligt undantag medges för dylika sammanslutningar.

Arméförvaltningen anser att, förutom de föreningar och sammanslutningar för skytte och idrott, vilka åtnjuta statsunderstöd och vilkas verksamhet

står under offentlig kontroll, jämväl andra sammanslutningar med legitimt syfte, exempelvis jaktvårdsföreningar o. d., böra bibehållas vid rätten att förvärva och innehava vapen och ammunition i den mån anledning icke föreligger till antagande att dylik rätt skall missbrukas. Det syfte att undvika fara för det allmänna genom uppkomsten av beväpnade enskilda sammanslutningar, som skulle ligga till grund för ett förbud mot ideella föreningars vapeninnehav, synes arméförvaltningen väsentligen kunna tillgodoses genom den i allmänhet skärpta kontroll, som avses att införas vid meddelandet av tillstånd till förvärf och innehav av vapen. Om så anses erforderligt, skulle denna kontroll beträffande föreningar och andra sammanslutningar kunna ytterligare skäras genom införande av föreskrift, att dylik förening eller sammanslutning icke må förvärva eller innehava vapen eller ammunition utan att av Kungl. Maj:t hava förklarats berättigad därtill. En dylik legitimation synes kunna ske generellt för sådana sammanslutningar som skytte- och landstormsföreningar (-förbund).

Länsstyrelsen i *Blekinge* län anser rätt till inköp och innehav av åtminstone fickvapen böra medgivas bankbolag och vissa andra penningförvaltande institutioner samt bolag som ombesörja nattvakt m. fl. vilka plägade förse vissa av tjänstemännen med skjutvapen till försvar under tjänsteutövning. Det förefölle ej tillräckligt att den enskilde individen härvidlag hade möjlighet att erhålla tillstånd till vapenanskaffning. Länsstyrelsen finner vidare mindre vikt böra fästas vid behovet att innehava vapen utan huvudvikten bör enligt länsstyrelsens mening läggas på sökandens kvalifikationer, så att med största möjliga visshet kan antagas, att vapnet icke kommer till användning i skadligt eller eljest illojalt syfte. En liknande ståndpunkt företrädes av styrelsen för *svenska jägareförbundet*, som anför, att styrelsen helst skulle se, att det bleve ett villkor för tillståndet till innehav av gevär, att sökanden visade sig besitta sådan förmåga att handhava ett skjutvapen, att det kunde antagas, att han ej bleve farlig för annans person eller egendom, och att han besatte sådan skjutskicklighet, att det ej vore att befara, att han skulle komma att genom osäker skjutning utsätta viltbrådet för onödiga plågor.

I fråga om villkoren för erhållande av licens anser *länsstyrelsen i Malmöhus län* tillräcklig trygghet kunna vinnas, om föreskriften i detta hänseende erhöle sådan lydelse, att tillstånd kunde lämnas, därest det icke funnes anledning antaga att sökanden komme att bruka vapnet till fara för sig eller annan eller för allmän ordning och säkerhet eller för stats- och rättsordningen.

Av länsstyrelsen i *Älvsborgs* län framhålles, att det för varje licensgivande myndighet är nödigt att tämligen noggranna föreskrifter lämnas i författning eller annorledes om vilka principer, som vid tillstånds lämnande skola följas, och länsstyrelsen i *Västernorrlands* län påpekar den synnerliga betydelsen av att i görligaste mån fullständiga anvisningar härom meddelas. Dylika föreskrifter böra, anse länsstyrelserna i *Västmanlands* och *Kalmar* län, meddelas genom ett i administrativ ordning utfärdat cirkulär.

Länsstyrelsen i *Kristianstads* län anser för sin del icke någon ändring i nuvarande bestämmelser om behovsvillkoret böra ske. Att i lag närmare angiva behovets art och när behov skall anses föreligga synes icke möjligt, utan bedömandet av behovet torde fortfarande böra överlätas åt vederbörande myndighet. Innehavaren av ett skjutvapen torde vidare icke gärna kunna förvägras att använda det för annat ändamål än det i ansökningen uppgivna. Villkoret för tillstånd till förvärv eller innehav av fickvapen, att synnerliga skäl skola visas, anser länsstyrelsen icke böra stadgas. Många människor kunna önska innehava en revolver till självförsvar i hemmet och denna önskan måste väl anses legitim, även om synnerliga skäl för behövligheten vanligen ej kunna visas.

Polismästaren i Stockholm åter finner vad som föreskrives i fråga om fickvapen böra gälla även musergevär samt anser det nödvändigt att kvalifikationen »synnerliga skäl» bleve antingen i författningen eller på annat sätt exemplifierad.

Styrelsen för *svenska jägareförbundet* påpekar, att en jägare ofta är innehavare av flera olika jaktgevär, som han nödgats anskaffa till följd av vapentechnikens framsteg, ur djurvänlig synpunkt och för olika slags jakt. Det skulle säkerligen giva anledning till en för lagstiftningens syftemål menlig eller åtminstone en alldeles onödig irritation, om dessa äldre gevär skulle frånges jägaren, blott därför att han ej kunde visa, att han av dem hade något verkligt behov i detta ords strängt tekniska bemärkelse. Alldeles särskilt skulle detta kunna bliva fallet, om, såsom förslaget avser, kravet på tillstånd till innehav skulle utsträckas till att avse även gevär, som förvärvats före den nya lagstiftningens trädande i kraft. Om, såsom styrelsen hoppas, kontrollen utsträcker till att avse även de slätborrade gevären, göra sig de nu framhållna synpunkterna i ännu högre grad gällande, och styrelsen anser behovssynpunkten i fråga om dessa gevär överhuvudtaget olämplig. Skall den bibehållas beträffande de refflade gevären, måste därför enligt styrelsens uppfattning en annan bedömningsgrund utfinnas såvitt angår de slätborrade. — Den nuvarande bedömningsgrunden, sökandens ordentlighet och pålitlighet, synes styrelsen strängt taget vara tillräcklig i alla förekommande fall, om den genomföres med tillräcklig omsorg i tillämpningen. Styrelsen ifrågasätter, om ej, därest denna synpunkt lägges till grund för bedömandet, även särskilda bestämmelser i fråga om de s. k. fickvapnen bliva överflödiga. Sådana kunna nämligen även från jaktsynpunkt innehavas i fullt lojala syften.

*Departements-
chefen.*

Den av de sakkunniga uttalade principiella uppfattningen att tillstånd icke böra meddelas föreningar och andra sammanslutningar är enligt min mening välgrundad. Även om den fordran på tillstånd för innehav av skjutvapen, som uppställes av förslaget, utesluter det missförhållande som för närvarande kan uppkomma därigenom, att en förening som erhållit vapenlicens utlånar vapen till sina medlemmar, vilka för innehavet ej äro underkastade skyldighet att söka tillstånd, synes det mindre lämpligt att bevilja

en sammanslutning såsom sådan tillstånd att innehava vapen. Härifrån torde emellertid — såsom ock av de sakkunniga avsetts — undantag böra stadgas för föreningar, tillhörande det av staten understödda frivilliga skytteväsendet. Detsamma bör gälla i fråga om landstormsföreningar m. fl. Stadgande här-om har givits i 27 §. Däremot anser jag det saknas anledning att beträffande sådant innehav av skjutvapen som ej är tillfälligt befria medlemmar i sådan förening som nyss sagts från skyldigheten att söka tillstånd till innehavet. Om sålunda ett gevär, såsom stundom sker, utlånas till föreningsmedlem för längre tid, exempelvis över sommaren, erfordras tillstånd för innehavet. Några praktiska olägenheter för ifrågavarande föreningar torde ej härav uppkomma.

Att förbudet för annan än enskild person att innehava skjutvapen ej gäller aktiebolag eller handelsbolag som har till ändamål att idka handel med skjutvapen följer av 15 §, jämförd med nu ifrågavarande paragraf.

Då i de infortrade yttrandena framhållits, att behov föreligger för vissa juridiska personer såsom banker eller andra penningförvaltande institutioner att förvärva skjutvapen att användas av vissa tjänstemän, må erinras att vederbörande tjänsteman i dylika fall utan svårighet lärer kunna erhålla tillstånd att för ändamålet ifråga innehava vapnet.

I likhet med de sakkunniga anser jag vidare, att de kvalifikationer, ordentlighet och pålitlighet, som för närvarande fordras för tillstånd att förvärva skjutvapen ej med erforderlig tydlighet angiva vissa av de väsentliga omständigheter som vid prövningen böra komma i betraktande. De sakkunnigas förslag att tillstånd ej må meddelas, med mindre sökanden skäligen kan antagas ej komma att missbruka vapnet till fara för sig eller annan eller för allmän ordning eller säkerhet eller för stats- och rättsordningen, synes mig på ett lämpligt sätt antyda de väsentliga momenten vid prövningen. I själva författningstexten torde det emellertid ej vara nödvändigt att närmare exemplifiera de olika formerna av missbruk.

Sökanden bör liksom för närvarande styrka, att han har behov av vapnet. Att i författningstexten närmare exemplifiera behovets art synes näppeligen möjligt. Tydligt är, att om slätborrade jaktgevär, såsom förslaget innebär, inbegripas under författningen, tillstånd ej bör vägras dem som önska för lojalt jaktbehov innehava sådana vapen. Någon svårighet att styrka sådant behov lärer i regel ej föreligga. Motsvarande synpunkter göra sig gällande beträffande medlemmar av förut omförmälda föreningar vilka önska innehava sådana skjutvapen som pläga användas vid de av föreningarna anordnade övningarna.

När fråga är om pistoler, revolverar och andra dylika fickvapen, vilka ur samhällets synpunkt torde erbjuda särskilt stora risker, synes prövningen — såväl i vad rör sökandens behov att innehava vapnet som hans personliga kvalifikationer — böra följa strängare normer. Det synes vara grundad anledning att, såsom de sakkunniga föreslagit, stadga att tillstånd att innehava dylika vapen ej må meddelas, med mindre synnerliga skäl därtill äro.

Enligt gällande vapenkungörelse må tillstånd ej lämnas den som är under

aderton år, med mindre han erhållit förmyndarens samtycke till förvärvet. De sakkunniga anse, att förmyndarens samtycke städse — alltså beträffande den som ej uppnått myndig ålder och den som förklarats omyndig — bör utgöra förutsättning för tillstånd. Stadgande i sådant avseende har upptagits i tredje stycket av förevarande paragraf.

7 §.

Förevarande stadgande motsvarar § 6 i gällande vapenkungörelse. De ändringar som företagits äro i stort sett betingade av vissa förut angivna nyheter i den föreslagna författningen samt därav att bestämmelserna om ammunition behandlas först i en senare avdelning av författningen.

8 §.

Under erinran, att om någon efter vederbörlig deklaration eller tillstånd till förvärv innehar vapen, det för närvarande ej är möjligt att fråntaga honom denna rätt, även om det finnes uppenbart att vapnet icke lämpligen bör innehavas av honom, föreslå *de sakkunniga* att återkallelse av tillstånd till innehav av vapen skall kunna ske, om skäl därtill äro. Ett närmare angivande i författningen av särskilda anledningar till återkallelse torde knappast erfordras, utan avgörandet får enligt de sakkunniga bero på prövning i det särskilda fallet. En viss ledning giva bestämmelserna angående förutsättningar för erhållande av tillstånd till innehav av vapen; äro förutsättningar för sådant tillstånd ej längre för handen, bör återkallelse sålunda ske. Återkallelse bör — anföras *de sakkunniga* — kunna beslutas ej blott av den länsstyrelse, som meddelat tillståndet, utan jämväl av annan länsstyrelse, exempelvis länsstyrelsen i det län där innehavaren är bosatt eller uppehåller sig. Har återkallelsen ej skett av den myndighet, som meddelat tillståndet, bör denna, för vederbörlig anteckning i sådan förteckning som för närvarande omförmäles i § 19 vapenkungörelsen, underrättas om återkallelsen av den myndighet som beslutat därom. Har återkallelse skett bör vapnet inlämnas till polismyndighet å den ort, där innehavaren är bosatt eller uppehåller sig. Ansvar bör ådömas den, som undandraget sig att avlämna vapen i fall som nu nämnts, varjämte vapnet bör kunna förklaras förverkat.

Mot de sakkunnigas förslag i denna del hava några erinringar ej framställt. Styrelsen för *svenska jägareförbundet* framhåller, att till vinnande av större konsekvens i tillämpningen vissa exempel böra lämnas på förhållanden, som kunna föranleda återkallande, såsom att tillståndshavaren gjort sig skyldig till störande av lugn eller allmän ordning, eller att han dömts till ansvar för grövre vållande till skada å person eller egendom, där vållandet skett medelst skjutvapen, eller för grövre djurplågeri, förövat medelst sådant vapen, eller för förseelse mot jaktförfattningarna av viss grövre beskaffenhet.

Departements-
chefen.

Att meddelat tillstånd bör vid behov kunna återkallas synes mig vara ett oundgängligt krav på en ny och mera effektiv vapenförfattning, och ett

dylikt stadgande har därför upptagits i nu förevarande paragraf. I likhet med de sakkunniga har jag ansett ett närmare angivande av skälen till återkallelse ej lämpligen böra äga rum.

9 §.

De sakkunniga erinra om, att enligt deras förslag vapen i vissa fall skola överlämnas till polismyndighet. Dessa äro 1) då tillstånd till fortsatt innehav av deklarerat vapen ej meddelas; 2) då tillstånd ej meddelas till innehav av vapen som genom arv eller testamente eller på grund av giftorätt förvärvats efter den nya författningens ikraftträdande; 3) då tillstånd att innehava vapen återkallas. I nämnda fall böra vapnen enligt de sakkunnigas mening tillfalla kronan. Då fråga här är om personer som ej låtit komma sig någon förseelse mot författningen till last, böra de — anförda de sakkunniga — uppenbarligen för de vapen som frantagas dem erhålla ersättning av allmänna medel. Denna ersättning synes lämpligen böra utgå efter värdering av vapnet i dess vid avlämnandet befintliga skick.

Angående den ifrågasatta skyldigheten för kronan att inlösa sålunda överlämnade vapen anför *arméförvaltningen* att, då tillstånd icke längre lämnas till innehav av vapen, detta måste göras för ägaren obrukbart, lärer vara ofrånkomligt. Härav följer dock icke under alla förhållanden, att vapnet behöver tvångsinlösas av kronan. Om ägaren t. ex. gör anspråk å att få försälja vapnet, exempelvis till en vapenhandlare eller till enskild person eller förening, som finnes berättigad till inköpslicens, synes skäl saknas att förvägra ägaren en dylik rätt. Och om vidare ägaren önskar behålla vapnet i sin ägo men med detsamma vidtager sådana åtgärder, att det blir för honom oanvändbart, lärer kronan sakna anledning att påfordra tvångsinlösen av vapnet för sin räkning. Genom att möjligheter beredas ägaren att på något av angivna eller annat likvärdigt sätt förfoga över vapnet så, att detsamma göres ofarligt, undgår även kronan de kostnader som dylika vapens inlösen skulle betinga. Om ägaren icke vill själv sörja för vapnets försäljning eller disponerande på annat ur trygghetssynpunkt tillfredsställande sätt, synes kronan icke kunna undgå att inlösa vapnet. En dylik inlösen bör givetvis ske till vapnets fulla värde.

Statskontoret anser det självfallet, att gottgörelse efter vederbörlig uppskattning bör utgå av statsmedel för de vapen, som, utan att hava av innehavaren förverkats, överlämnas till kronan.

I överensstämmelse med vad de sakkunniga föreslagit har i denna paragraf föreskrivits, att i de fall då skjutvapen enligt vad förut nämnts ej må innehavas vapnen skola avlämnas till den som enligt 3 § har att mottaga vapendeklarationer d. v. s. i allmänhet magistrat, stadsstyrelse eller landsfiskal.

De sakkunniga hava föreslagit att vapen som sålunda avlämnas skola tillfalla kronan. Det synes mig emellertid kunna ifrågasättas, huruvida en sådan åtgärd kan anses vara av förhållandena påkallad och om ej i stället

*Departements-
chefen.*

den mindre genomgripande anordningen bör vidtagas, att ifrågavarande vapen tagas i förvar för ägarnas räkning. Då den föreslagna kungörelsen skall gälla allenast till och med den 31 december 1934, är också förvaringens giltighetstid begränsad på enahanda sätt. I samband med prövningen av frågan om vapenkungörelsens fortsatta tillämpning får även tagas under övervägande, huruvida med hänsyn till då rådande förhållanden ett fortsatt förvarande av vapnen för ägarnas räkning bör äga rum eller huru med vapnen eljest bör förfaras. Med en dylik provisorisk lösning undvikas för närvarande de till synes avsevärda kostnader som en inlösen av vapnen skulle medföra för det allmänna.

Även denna anordning måste emellertid komma att medföra vissa utgifter för statsverket, främst till förvaring och vård av vapnen. Ehuru några närmare uppgifter rörande dessa kostnader icke för närvarande stå till buds, torde de kunna approximativt uppskattas till 100,000 kronor. På grund härav lär för nästa budgetår böra för angivna ändamål under femte huvudtiteln uppföras ett extra förslagsanslag å nyss angivna belopp, vilket anslag torde kunna upptagas under rubriken förvaring och vård av vissa skjutvapen.

10 §.

Första stycket.

Efter att hava anført, att särskilt tillstånd för rätt att bära skjutvapen ej synes vara erforderligt, men att straff bör inträda för den som bär vapen vid annat tillfälle än som avses med tillståndet att innehava vapnet eller överhuvud nyttjar vapnet annorledes än vartill han enligt tillståndet är berättigad, yttra *de sakkunniga* vidare:

Skäl kunna otvivelaktigt anföras för att den som bär vapen — i enlighet med det för honom meddelade tillståndet att innehava vapen eller ock i fall som ej avses med tillståndet — skall vara pliktig medföra tillståndsbeviset och på anfordran uppvisa detta för polismyndighet, vilken, om beviset ej kan företes, bör äga tillsvidare omhändertaga vapnet. Det skulle eljest kunna inträffa att polisen saknade möjlighet att, också i trängande fall, vidtaga ett till skydd för enskilda eller samhället betingat omedelbart omhändertagande av vapen. Innehavaren behövde blott uppgiva att han av länsstyrelsen i annat län erhållit tillstånd, något som — särskilt om tillika oriktigt namn angäves — skulle omöjliggöra det snabba och effektiva ingripande som kunde vara av nöden. Om sålunda behov i vissa fall onekligen föreligger av föreskrift, att tillståndsbevis skall medföras när vapen bäres, kan det å andra sidan ej förnekas att en allmän föreskrift av dylikt innehåll kunde för den lojale vapeninnehavaren, exempelvis en jägare, komma att medföra besvär och obehag. En föreskrift i ämnet synes därför enligt *de sakkunnigas* mening kunna begränsas till den som bär pistol eller annat fickvapen. Straff bör åläggas den som bär fickvapen utan att innehava tillståndsbevis eller vägrar att, i fall som förut nämnts, utlämna fickvapen eller annat vapen till polisen, varjämte det ifrågavarande vapnet, om det tillhör den som ådömes ansvar, bör kunna förklaras vara förverkat. Innehar den, som drabbats av förverkandepåföljd, annat vapen, synes anledning föreligga för den myndighet, som meddelat honom tillstånd att innehava vapnet, att taga under övervägande, huruvida skäl föreligga att åter-

kalla det beträffande detta gällande tillståndet. Myndigheten bör av rätten erhålla uppgift om den ådömda påföljden. Då ett provisoriskt omhändertagande skett i fall som nu nämnts, synes anmälan härom böra ske hos vederbörande länsstyrelse, vilken har att taga under omprövning, huruvida återkallelse av rätten att innehava vapnet bör äga rum. Beslutas återkallelse, tillfaller vapnet kronan mot ersättning till vapnets ägare. I motsatt fall skall vapnet återlämnas. Framhållas må, att om i anledning av det förhållande som föranlett omhändertagandet, åtal anställes mot vederbörande och förverkandepåföljd kan inträda i anledning av förseelsen, prövning av frågan om återkallelse ej bör ske, förrän det genom lagakraftgående dom fastslås, att förverkande ej skall äga rum.

Ingen av de myndigheter, som särskilt yttrat sig angående frågan om skyldighet för den som bär fickvapen att därmed medföra sitt tillståndsbevis, har haft någon erinran mot införandet av dylik skyldighet. Däremot finna länsstyrelserna i *Stockholms* och *Västernorrlands* län liksom styrelsen för *svenska jägareförbundet* skyldigheten icke böra inskränkas till endast fickvapen utan omfatta alla med författningen avsedda vapen. Jaktvapen skulle dock möjligen enligt länsstyrelsens i *Stockholms* län uppfattning kunna undantagas.

I likhet med länsstyrelserna i *Stockholms* och *Västernorrlands* län samt svenska jägareförbundet finner jag tillståndsbevis böra medföras vid bärande av alla med författningen avsedda vapen. En föreskrift härom har upptagits i denna paragrafs första stycke, där jämväl stadgats, att beviset skall på tillsägelse av polisman uppvisas och att, om beviset ej företes, vapnet må av polismannen omhändertagas

*Departements-
chefen.*

Andra stycket.

De *sakkunniga* anse vidare det vara erforderligt att medgiva polisen att omhändertaga skjutvapen, å vilka författningen har avseende, också om innehavet därav kan anses vålla fara för allmän ordning eller säkerhet.

Länsstyrelsen i Malmöhus län finner det onödigt att uttryckligen medgiva polisen en dylik rätt. *Landsfogden i Hallands län* anser, att polisman bör äga att främtaga någon ett skjutvapen, om bärandet kan giva anledning till fara för allmän ordning och säkerhet, men att omhändertagande av vapen, vars blotta innehav kan anses oroande för vederbörande själv eller utomstående bör kunna ske endast efter beslut av polismyndighet. Enligt *länsstyrelsen i Västernorrlands län* synes det vara själfallet, att rätt bör medgivas polisén att i varje fall omhändertaga vapen, oavsett dess beskaffenhet, om innehavet därav kan anses vålla fara för allmän ordning eller säkerhet.

I andra stycket av förevarande paragraf har upptagits en föreskrift av innehåll, att om innehav av skjutvapen kan antagas vålla fara för missbruk, polismyndighet äger förordna om vapnets omhändertagande. Såsom synes är förutsättningen för vapnets omhändertagande av liknande innebörd som den för medgivande av rätt till innehav av skjutvapen — jämte behovet av

*Departements-
chefen.*

vapnet — uppställda betingelsen. Föreligger omedelbar fara för missbruk, lärer polisman utan uttryckligt stadgande äga omhändertaga vapnet.

Om förvärv av ammunition.

11 §.

I likhet med vad de sakkunniga föreslagit har fordran på tillstånd till innehav av ammunition ej uppställts utan skall, såsom för närvarande, tillstånd krävas allenast för den som önskar förvärva ammunition. Det har emellertid ansetts böra föreskrivas, att, såsom också påpekats av länsstyrelsen i Västernorrlands län, tillstånd till förvärv av ammunition må beviljas allenast den som äger innehava sådant skjutvapen, för vilket ammunitionen är avsedd.

Enligt den i 2 § föreslagna definitionen kommer, såsom en konsekvens av att de slätborrade jaktgevären ansetts böra inbegripas under författningen, även ammunition till sådana gevär att omfattas av berörda definition. För det stora antal medborgare som innehava och även för framtiden komma att för jaktbruk få innehava slätborrade jaktgevär skulle det ofta vålla ansenligt besvär att gång efter annan skaffa sig tillstånd att förvärva ammunition härför. På grund härav och då det näppeligen kan antagas vara förenat med några olägenheter att medgiva dem som äro berättigade att innehava ifrågavarande gevär att förvärva viss för dessa avsedd ammunition utan att härför söka tillstånd, har ett stadgande av dylikt innehåll upptagits i näst sista stycket av förevarande paragraf.

Av 27 § andra stycket framgår, att vad i nu förevarande paragraf stadgas om överlåtelse och förvärv av ammunition ej gäller för det fall att förening tillhörande det av staten understödda frivilliga skytteväsendet eller landstormsförening m. fl. överlåter ammunition till sina medlemmar.

12—14 §§.

De i dessa paragrafer upptagna bestämmelserna torde ej tarva någon närmare motivering. Det må emellertid erinras därom, att det förbud för annan än enskild person att förvärva ammunition som följer av den i 13 § gjorda hänvisningen till 6 § första stycket ej gäller beträffande ammunition som förvärvats av sådan förening som nyss nämnts.

Om handel med skjutvapen och ammunition.

15—17 §§.

Några nya föreskrifter beträffande handel med skjutvapen och ammunition föreslås ej av de sakkunniga, som emellertid frambålla, att gällande bestämmelser böra underkastas de jämkningar vilka betingas av de nya stadgandena på andra områden av författningen. Av länsstyrelsen i Södermanlands län ifrågasättes, om ej tid efter annan borde genom central myndighets försorg verkställas inventering av vapenhandlares vapenförråd, och att det därför skulle åligga vederbörande länsstyrelse att till den centrala

myndigheten överlämna avskrift av meddelat tillstånd till idkande av handel med skjutvapen. Länsstyrelsen i *Västernorrlands* län finner enahanda förfaringsätt böra tillämpas som beträffande tillstånd till förvärv och innehav av vapen.

För närvarande meddelas tillstånd att idka handel med skjutvapen, för Stockholm av överståthållarämbetet, för stad med poliskammare av denna, för annan stad av magistraten eller därmed jämförlig myndighet och å landet av länsstyrelsen. Då tillstånd att innehava skjutvapen enligt förslaget städse skall beviljas av länsstyrelsen, lärers detsamma böra gälla även tillstånd till handel med skjutvapen, och en föreskrift därom har på den grund upptagits i 15 §.

Såsom kvalifikationer för erhållande av tillstånd till handel med skjutvapen uppställer gällande vapenkungörelse, att sökanden är berättigad att idka handel i allmänhet samt gjort sig känd för ordentlighet och pålitlighet. Då beträffande den som vill innehava skjutvapen enligt 6 § i förslaget uppställes krav på att han skäligen kan antagas ej komma att missbruka vapnet samt ett uttryckligt omnämnande av fordran på ordentlighet och pålitlighet därför ansetts kunna undvaras, kunde det ligga nära tillhands att beträffande vapenhandlare upptaga ett liknande stadgande. Det synes emellertid, som om de skäl vilka föranlett det nya stadgandet i 6 § ej äga samma giltighet i fråga om vapenhandlare. Någon ändrad avfattning av förevarande stadgande i denna del har därför ej vidtagits. Däremot föreslås här, i huvudsaklig överensstämmelse med 57 § i förordningen den 18 maj 1928 angående explosiva varor, att om tillstånd meddelas för aktiebolag eller handelsbolag, för handelsrörelsen skall finnas en av länsstyrelsen godkänd föreståndare som besitter förenämnda egenskaper och att denne skall vara ansvarig för rörelsens behöriga utövande.

Den som erhållit tillstånd att idka handel med skjutvapen och ammunition bör, liksom för närvarande, vara pliktig att söka tillstånd till förvärv av de skjutvapen och den ammunition, varmed han ämnar driva handel. En föreskrift härom har upptagits i 16 §, varjämte bestämmelser givits om ansökningens innehåll samt om tillståndsbevis i anledning av bifallen ansökan.

Om handel med ammunition äro bestämmelser givna i 5 kap. av förordningen angående explosiva varor, varjämte vissa kompletterande föreskrifter meddelats i § 8 av gällande vapenkungörelse. Sistnämnda stadgande motsvaras av 17 § i förslaget.

De jämkningar som vidtagits äro betingade av vissa nya bestämmelser i förslaget.

Om införsel till riket av skjutvapen och ammunition.

18 §.

Första stycket överensstämmer i sak med § 9 i gällande vapenkungörelse. I enlighet med den terminologi som användes i 144 § i tullstadgan den

7 oktober 1927 har, på hemställan av generaltullstyrelsen, uttrycket »omedelbar transitförsändning» utbytt mot »transitering».

Då enligt förslaget tillstånd fordras för innehav av skjutvapen, uppkommer fråga, om den som erhållit importlicens å skjutvapen bör vara skyldig att söka särskilt tillstånd att innehava vapnet. Detta synes ej böra fordras, utan den som fått dylik licens bör på grund därav vara berättigad att innehava vapnet. För sådant fall böra bestämmelserna i 8—10 §§ i tillämpliga delar gälla.

Ansvarsbestämmelser.

19 §.

1 mom. Enligt 4 § av förslaget fordras, med det undantag som i tredje stycket av paragrafen sägs, tillstånd för innehav av skjutvapen, vare sig innehavet grundar sig på köp eller därmed jämställt förvärv eller på arv eller annat universalfång eller på upplåtelse. Såsom en följd härav bör straff stadgas för den som innehar skjutvapen utan att hava erhållit tillstånd därtill efter vad i 6 § sägs.

Ansökan om tillstånd att innehava skjutvapen skall innehålla uppgift angående det ändamål för vilket vapnet är avsett att av sökanden användas (5 §), och tillståndsbeviset skall ange det ändamål för vilket sökanden erhållit tillstånd att innehava vapnet (7 §). Straffskyldighet bör enligt de sakkunniga inträda för den som nyttjar skjutvapen annorledes än vartill han enligt tillståndet är berättigad. Ett stadgande med sådan allmän avfattning synes överståthållarämbetet vara ägnat att ingiva betänkligheter, då det samma lätt skulle kunna leda till konsekvenser, som icke lära vara avsedda, och föranleda ingripanden, som näppeligen skulle motsvara det allmänna rättsmedvetandet. Liknande synpunkter framföras mot förslaget i denna del av länsstyrelserna i Gotlands och Malmöhus län. Det skulle exempelvis icke kunna anses rimligt, om någon som erhållit tillstånd att innehava vapen för att därmed skjuta vissa skadedjur använde vapnet för att skjuta andra skadedjur än de angivna, eller om någon som innehade ett jaktgevär använde detsamma i självförsvar.

Att möjlighet måste finnas att med straff belägga den som använder skjutvapen för annat ändamål än tillståndet avser synes uppenbart; någon har exempelvis erhållit tillstånd att innehava skjutvapen för jakt eller i sin egenskap av medlem i skytteförening, men bär vapnet i ett demonstrationståg eller å ett offentligt möte. För att ett stadgande i ämnet ej skall leda till straff i sådana fall som de av nämnda myndigheter befarade har detsamma så avfattats att endast uppenbara missbruk av tillstånd att innehava eller till riket införa skjutvapen träffas av straff. Att ett användande av skjutvapen till självförsvar skulle, när laga förutsättningar för nödvärnsrätt äro för handen, kunna medföra straff enligt nu ifrågavarande stadgande lär vara uteslutet.

Straff bör vidare inträda för den som underlåter att, efter vad i 9 § sägs, avlämna skjutvapen eller för den som i strid mot föreskriften i 11 § för-

värvar ammunition ävensom där den som idkar handel med skjutvapen eller ammunition förvärvar dylikt vapen eller ammunition i strid mot vad i 16 § sägs.

I fall som nu nämnts synes i straffsatsen, vid sidan av böter, fängelse böra upptagas. Förslag härom har framställts av de sakkunniga och lämnats utan erinran av de hörda myndigheterna. Såsom de sakkunniga framhålla, bör fängelse ingå i straffsatsen med hänsyn till att här avsedda överträdelser kunna vara av allmänfarlig beskaffenhet, exempelvis där någon utan tillstånd har ett vapenlager i sin besittning eller det kan antagas, att vapen som olovligen innehavas skola användas till främjande av visst politiskt syfte, något som särskilt kan befaras när vapeninnehavare är medlem i enskild sammanslutning med dylikt syfte. Att fängelse ingår i straffsatsen medför, såsom de sakkunniga framhållit, att husrannsakan kan äga rum till utrönande av, huruvida någon olovligen innehar skjutvapen. Förutsättning för husrannsakan är nämligen enligt lagen den 12 maj 1933 (nr 182) om vissa tvångsmedel i brottmål, vilken lag träder i kraft den 1 instundande juli, bland annat, att å brottet kan efter lag följa straffarbete eller fängelse. Möjligheten för polisen att företaga husrannsakan hos dem som skäligen kunna misstänkas för olovligt vapeninnehav är en oundgänglig förutsättning för att önskvärd effektivitet skall kunna förlänas åt författningen.

I de fall som i detta moment avses bör, liksom för närvarande i motsvarande fall, förverkandepåföljd kunna ådömas. Äro omständigheterna synnerligen mildrande, bör, i likhet med vad nu gäller, rätten äga pröva, huruvida sådan påföljd skall inträda.

I 3 mom. stadgas straff för, bland annat, det fall att någon som erhållit tillstånd att innehava skjutvapen ej medför tillståndsbeviset, då han bär vapnet. I likhet med vad enligt 42 § motorfordonsförordningen den 20 juni 1930 gäller beträffande underlåtenhet att medföra körkort synes straffpåföljden emellertid, såsom ock framhållits av styrelsen för svenska jägareförbundet, ej böra inträda, då vederbörande efter viss tid — som här synes böra bestämmas till en vecka efter det angivelsen för förseelsen blev vederbörande kunnig — hos åklagaren visar, att han vid tiden för förseelsen ägde tillstånd att innehava skjutvapnet samt att förseelsen haft sin grund i ursäktligt förbiseende.

4 mom. Då i detta moment bötesstraff stadgas för, bl. a., den som idkar handel med skjutvapen utan att därtill hava tillstånd efter vad i 15 § sägs, må framhållas, att handlande, som överlåter skjutvapen eller ammunition till någon som ej erhållit tillstånd att förvärva dylik egendom, gör sig skyldig till ansvar jämlikt 2 mom., i vilket också fängelse ingår i straffsatsen.

Stadgandena i övriga moment torde ej kräva någon motivering.

20—24 §§.

Dessa paragrafer återge med endast smärre jämkningar bestämmelserna i §§ 14—18 av gällande vapenkungörelse. Då bestämmelsen i § 13 av nämnda författning ej torde, vid sidan av § 14, äga självständig betydelse, har någon motsvarighet till bestämmelsen ej upptagits i förslaget.

Särskilda bestämmelser.

25—27 §§.

Bestämmelsen i 27 § första stycket överensstämmer i sak med § 21 första stycket i gällande vapenkungörelse med allenast den avvikelsen att från författningens tillämpningsområde undantagits ej blott överlåtelse utan jämväl upplåtelse till eller från kronan samt till polismyndighet.

Enligt andra stycket äro skytte- och landstormsföreningar m. fl. i vissa avseenden undantagna från författningens tillämplighetsområde. För innebörden av dessa undantag har redogjorts vid 6, 11 samt 12—14 §§.

Övergångsbestämmelserna.

Den föreslagna kungörelsen är avsedd att träda i kraft den 1 augusti 1933 och skall, såsom förut nämnts, gälla endast till och med den 31 december 1934.

I anslutning till de sakkunnigas förslag har upptagits en föreskrift av innehåll, att om någon eftersatt bestämmelserna i § 11 mom. 1 eller vad i mom. 7 i samma paragraf i den äldre kungörelsen är stadgat angående skjutvapen, åtal därför ej må ske, såframt han fullgör den i 3 § i nya kungörelsen stadgade deklarationsplikten.

Sista stycket av övergångsbestämmelsen motsvarar en föreskrift i gällande vapenkungörelses övergångsstadgande.

Härefter uppläser departementschefen det upprättade författningsförslaget samt erinrar om sitt tidigare gjorda uttalande, att riksdagens yttrande bör inhämtas över förslaget.

Departementschefen hemställer, att Kungl. Maj:t måtte besluta

dels inhämta riksdagens yttrande över förslaget,

dels ock föreslå riksdagen att under femte huvudtiteln, avdelningen Polisväsendet, till förvaring och vård av vissa skjutvapen för budgetåret 1933/1934 anvisa ett extra förslagsanslag av 100,000 kronor.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Maj:t Konungen bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Viking Nilsson.

Antalet deklarerade och i ansökningar om förvärvstillstånd upptagna skjutvapen.

År	Deklarationer av skjutvapen						Ansökningar om tillstånd att förvärva skjutvapen											
	Samtliga deklarerade			Härav deklarerationer av andra än vapenhandlare			Bifallna						Avslagna					
	Antal deklarerade		Antal deklarerationer	Antal deklarerade		Antal deklarerationer	Samtliga ansökningar			Härav ansökningar av andra än vapenhandlare			Samtliga ansökningar			Härav ansökningar av andra än vapenhandlare		
	Antal deklarerationer	Antal deklarerade		Antal deklarerade	Antal deklarerade		Antal ansökningar	Antal med ansökningarna avsedda		Antal ansökningar	Antal med ansökningarna avsedda		Antal ansökningar	Antal med ansökningarna avsedda		Antal ansökningar	Antal med ansökningarna avsedda	
	gevär	pistoler (revolvrar)	gevär	pistoler (revolvrar)		gevär	pistoler (revolvrar)		gevär	pistoler (revolvrar)		gevär	pistoler (revolvrar)		gevär	pistoler (revolvrar)		
1927	175,326	226,958	83,776	172,490	217,920	75,713	3,716	7,764	2,957	2,369	2,252	457	139	120	40	132	105	35
1928	480	487	165	470	476	159	8,626	14,589	6,791	7,470	6,386	2,591	450	363	192	432	274	177
1929	214	163	112	210	161	110	10,296	17,401	4,886	8,719	7,757	1,645	447	330	156	430	297	150
1930	168	120	82	162	116	80	12,224	28,500	4,858	10,567	9,813	1,748	487	360	192	467	297	183
1931	187	123	85	184	120	81	12,138	22,822	5,517	10,223	9,285	1,636	680	497	308	655	379	304
1932	151	105	56	150	103	56	11,612	20,724	5,806	9,996	8,677	1,733	813	456	420	792	402	416
1933 (t. o. m. 15/5)	60	45	30	59	45	28	2,346	5,134	1,605	1,941	1,480	573	182	89	106	181	89	105
Summa	176,586	228,001	84,306	173,725	218,941	76,227	60,958	116,934	32,420	51,285	45,650	10,383	3,198	2,215	1,414	3,089	1,843	1,370

Sammanlagda antalet av andra än vapenhandlare t. o. m. den 15 maj 1933
 deklarerade och med tillstånd förvärvade gevär 264,591
 pistoler (revolvrar) 86,610
 Summa 351,201